

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 960/2016
21.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М.1 и др, због кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Д.М.1 и Д.М.2 – адвоката З.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 11К бр.574/2014 од 25.01.2016. године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж бр.181/16 од 13.05.2016. године, у седници већа одржаној дана 21. септембра 2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д.М.1 и Д.М.2 – адвоката З.В., па се **УКИДАЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Лесковцу 11К бр.574/2014 од 25.01.2016. године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж бр.181/16 од 13.05.2016. године, само у односу на окривљеног Д.М.1 у погледу кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и у том делу предмет враћа Основном суду у Лесковцу на поновно суђење, док се исти захтев за заштиту законитости у делу у којем се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку **ОДБИЈА** као неоснован, а у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 11К бр.574/2014 од 25.01.2016. године, окривљени Д.М.1 и Д.М.2 оглашени су кривим због извршења по једног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, а окривљени Д.М.1 и због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, па пошто су окривљеном Д.М.1 утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, и то за кривично дело из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ новчана казна у износу од 100.000,00 динара, а за кривично дело из члана 170. став 1. КЗ новчана казна у износу од 20.000,00 динара, окривљени Д.М.1 је на основу члана 60. став 2. тачка 4. КЗ осуђен на новчану казну у одређеном износу од 120.000,00 динара, док је окривљени Д.М.2 осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара. Истовремено је одређено да су

окривљени дужни да новчане казне плате у року од 15 дана по правноснажности пресуде, те да уколико не плате новчане казне у овом року, суд ће исте заменити казнама затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени су обавезани да на име трошкова кривичног поступка плате суду износе од по 5.832,00 динара, те да на име паушала плате износе од по 10.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу ЗКж бр.181/16 од 13.05.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног М.Ј. – адвоката С.К. и браниоца окривљених Д.М.1 и Д.М.2 – адвоката З.В., а пресуда Основног суда у Лесковцу 11К бр.574/2014 од 25.01.2016. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених Д.М.1 и Д.М.2 – адвокат З.В., због повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7, 8) и 9) и 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и повреде члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и укине побијане пресуде, а предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је основан у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, у односу на окривљеног Д.М.1, док је исти захтев неоснован у делу у којем се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Наиме, основано се у захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљених указује да је побијаном пресудом прекорачена оптужба, тако што је окривљени Д.М.1 оглашен кривим за повреду унутрашње стране десног колена М.Ј., која повреда се у оптужном предлогу ставља на терет окривљеном Д.М.2.

Из списка предмета утврђује се да је оптужним предлогом Основног јавног тужиоца у Лесковцу Кт бр.1145/2014 од 31.10.2014. године окривљенима Д.М.2 и Д.М.1 стављено на терет извршење по једног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ која су, према диспозитиву оптужног акта, учинили тако што је критичном приликом окривљени Д.М.2 више

пута ногама на којима је носио ципеле са тврдим ђоном ударио оштећеног М.Ј. у пределу ногу и међуножја, услед чега је оштећени задобио лаке телесне повреде у виду нагњечења мошница са пратећим отоком и црвенилом коже и нагњечења унутрашње стране десног колена са пратећим отоком и црвенилом коже, док је окривљени Д.М.1 оштећеног ударио столицом са металним ногарама у пределу леђа, услед чега је исти задобио лаку телесну повреду у виду нагњечења десне слабинске регије трупа са крвним подливом и отоком димензија 8 x 2цм.

Према изреци првостепене пресуде, критичном приликом окривљени Д.М.2 задао је оштећеном један ударац ногом на којој је носио ципелу са тврдим ђоном у пределу мошница и нанео му лаку телесну повреду у виду отока и црвенила мошница, док му је окривљени Д.М.1 задао један ударац столицом са металним ногарама у пределу десног колена и нанео му лаку телесну повреду у виду отока и црвенила унутрашњег дела десног колена.

Поступајући на овај начин – оглашавајући окривљеног Д.М.1 кривим за наношење лаке телесне повреде оштећеном у виду отока и црвенила унутрашњег дела десног колена, која повреда је оптужним предлогом стављена на терет окривљеном Д.М.2, Основни суд у Лесковцу прекорачио је оптужбу и учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, а што се основано истиче у поднетом захтеву за заштиту законитости окривљеног.

Стога је Врховни касациони суд усвојио захтев за заштиту законитости браниоца окривљених као основан у делу у којем се односи на наведену повреду закона, у односу на окривљеног Д.М.1, и у овом делу правноснажну пресуду укинуо и предмет вратио Основном суду у Лесковцу на поновно суђење, на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП.

У поновном поступку наведени суд ће отклонити битну повреду одредаба кривичног поступка на које му је указано овом пресудом, након чега ће бити у могућности да донесе правилну и на закону засновану одлуку у овом делу.

У односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, захтев за заштиту законитости је неоснован, из следећих разлога:

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да је оптужним предлогом окривљеном Д.М.2 стављено на терет да је више пута ногама на којима је носио ципеле са тврдим ђоном ударио оштећеног М.Ј. у пределу ногу и међуножја, на који начин је оштећени задобио лаке телесне повреде, те да је првостепени суд окривљеног огласио кривим због задавања оштећеном само једног ударца ногом, ципелом са тврдим ђоном, наносећи му на тај начин лаку телесну повреду у виду отока и црвенила мошница, на који начин према ставу браниоца првостепени суд није одлучио о осталим наводним ударцима ногом, те учинио наведену битну повреду одредаба кривичног поступка јер није потпуно решио предмет оптужбе.

Изложене наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим, обзиром да се првостепени суд у овом делу кретао у границама поднетог оптужног предлога.

Наиме, првостепени суд је, по оцени овога суда, у складу са утврђеним чињеничним стањем, извршио минималну чињеничну измену у односу на оптужни предлог и то у корист окривљеног Д.М.2, тако што је утврдио да је оштећеном нанео само један ударац ногом, а не више, како му је то стављено на терет оптужним актом, а из којих разлога се у конкретном случају не може говорити о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП.

Битна повреда из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП постоји уколико пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, при чему се о непотпуно решеном предмету оптужбе може говорити само у ситуацији када суд није уопште донео одлуку о некој тачки оптужбе. Ова повреда не постоји уколико суд нађе да је неко лице уместо више удараца оштећеном задао само један ударац, имајући у виду да је суд овлашћен да мења опис дела из оптужнице, односно оптужног предлога, уколико остаје у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја одређеног кривичног дела, као у конкретном случају.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у овом делу одбијен је као неоснован.

Неосновани су и наводи захтева којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и с тим у вези истиче да се побијана пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати - на лекарском уверењу за оштећеног М.Ј. који је издат у Дому здравља Власотинце дана 08.07.2014. године, без регистарског броја, а услед чега је, према мишљењу одбране реч о „лажном лекарском уверењу“.

Изложени наводи захтева оцењени су неоснованим, обзиром да из списка предмета произилази да је првостепени суд дописом од 07.12.2015. године затражио извештај од Дома здравља Власотинце, након чега је спорни извештај од стране поступајућег лекара достављен у препису, из ког произилази да је наведено уверење заведено у протокол лекарских уверења под бројем 261. Поред тога, исту повреду закона бранилац окривљених истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, па како је Виши суд у Лесковцу, као другостепени, у пресуди ЗКж бр.181/16 од 13.05.2016. године на страни 4 став 4 образложења изнео јасне разлоге због чега се исправност и валидност наведеног лекарског уверења не доводи у сумњу, које разлоге и овај суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге и упућује сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

У преосталом делу, Врховни касациони суд оценио је да је поднети захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У преосталом делу бранилац окривљеног у захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, међутим с тим у вези наводи да ни првостепени, а ни другостепени суд, приликом доношења одлуке, нису имали у виду исказе саслушаних сведока К.С., Д.З., З.М., З.А. и П.М., који тврде да је окривљени Д.М.2 критичном приликом на ногама имао пластичне мекане папуче а не ципеле са тврдим ђоном, те да мекане летње папуче не могу представљати средство подобно за наношење тешке телесне повреде, а због чега би се у конкретном случају евентуално могло радити о кривичном делу лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које се гоњење предузима по приватној тужби, те из којих разлога у конкретном случају према ставу браниоца није постојала оптужба овлашћеног тужиоца.

Из изложених навода, дакле, произилази да се нижестепене пресуде суштински побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, обзиром да наведене повреде закона бранилац окривљених образлаже сопственим чињеничним закључцима, а што у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља разлог због којег је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Такође, захтевом се указује и на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП истицањем да су окривљени Д.М.2 и Д.М.1 критичном приликом поступали у нужној одбрани, а што искључује постојање кривичног дела сходно члану 19. став 1. КЗ. Међутим, како бранилац окривљеног и ову повреду кривичног закона образлаже сопственим чињеничним закључцима, односно полемиче са чињеничним закључцима изнетим у правноснажној пресуди, односно изложеним наводима указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, то је и у овом делу захтев за заштиту законитости оцењен недозвољеним.

Најзад, захтевом се указује и на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП истицањем да је првостепени суд окривљенима Д.М.2 и Д.М.1 одмерио „престроге“ казне и да није ценио силину напада од стране оштећеног према окривљенима, те дакле изложеним наводима суштински оспорава чињенице које су од утицаја на одлуку о висини кривичне санкције, односно указује на разлоге због којих сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима и њиховим браниоцима.

Имајући у виду да су у преосталом делу захтева за заштиту законитости само формално означене повреде закона због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима и браниоцима (битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП, повреде закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП и повреда одредаба члана 441. став 4. ЗКП), али да се изложеним наводима у овом делу суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, уз истицање сопствених чињеничних закључака браниоца окривљених, те се дакле указује на разлоге због којих сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП подношење овог ванредног правног лека није дозвољено окривљенима и њиховим браниоцима, то је захтев за заштиту законитости у овом делу одбачен као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП.

Са свега изложеног, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде, на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП у укидајућем делу, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.